

Josep Bohigas Arnau

El cognom Bohigas està molt lligat a la història de l'Escola. L'Oriol, pare del Josep, va ser un dels integrants de l'equip d'arquitectes que va projectar l'edifici d'Esplugues de Llobregat. Però, com els seus cinc germans, el Josep no va conèixer l'Escola només pel treball del seu pare: també va passar una part de la infància en les seves aules.

Llicenciat en Arquitectura per l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (ETSAB), ha compaginat les tasques de docència amb la seva trajectòria professional. Ha estat professor de la Universitat Pompeu Fabra (Elisava) i professor de projectes de la Càtedra Mies. Des del 2008 és professor associat de projectes de l'ETSAB. Ha guanyat en diverses ocasions el premi FAD i el 2007 va rebre també el Premi Ciutat de Barcelona en Disseny. Des del 1990 està al capdavant de l'estudi d'arquitectura BOPBAA, juntament amb Francesc Pla i Iñaki Baquero. Entre els seus principals projectes professionals destaquen el cafè-concert El Molino, l'ampliació del Museu Thyssen de Madrid, els habitatges socials a la zona del Fòrum i la museografia del Born Centre Cultural, entre d'altres.

Membre d'una família molt vinculada al naixement de l'escola, Josep Bohigas manté intactes els records dels bons moments passats a Esplugues.

Com arrenca la relació de la família Bohigas amb l'Escola?

El meu pare havia tingut una relació molt estreta amb el món educatiu i, segurament, tot va començar quan va conèixer Josep Maria Martorell i Robert Vergés [fill de Pere Vergés]. Va sorgir una fortíssima vinculació i una gran amistat, més enllà del projecte de Garbí. De fet, Robert Vergés va ser com una mena de cosí per al meu pare. Els cinc germans hem estudiat a

l'Escola; en el meu cas, hi vaig cursar tots els estudis de Primària.

El seu pare va ser un dels responsables de l'edifici d'Esplugues. Com arquitecte, què destacaria del projecte?

És un edifici amb moltes influències del nord d'Europa, molt fragmentat. Ofereix, a la vegada, espais ideals perquè els nens se'ls apropiïn i espais compartits, ben visibles i transparents. El meu pare va fer diverses escoles però segurament el projecte de Garbí és un dels més rodons. És un edifici amb uns espais molt especials, como ara l'àgora, el nostre menjador, que realment compleix la funció d'espai central des d'on s'organitza tot. També es caracteritza per l'amplitud i pel contacte de les aules amb l'exterior. La proposta arquitectònica està lligada a uns objectius educatius ben clars. Per això em sembla rodó.

I com alumne, què és el que més recorda de l'edifici?

Recordo que els passadissos es dilataven i es generaven espais per a la trobada de cada grup d'amics. A més, les aules no eren unes sales tancades i amagades sinó que qualsevol podia veure què s'hi feia des del passadís.

Un racó especial...

Recordo l'espai a sota de l'escala, que ens vam fer nostre molt aviat. També el passadís secret de la casa del jardí.

Manté contacte amb els seus companys?

Tinc molta relació amb un grup de 10 o 12 alumnes. Realment som una colla que ens veiem molt sovint.

Un mestre que l'hagi marcat...

Van ser molts però recordo Margarida Canonge, Javier Pérez, Joan Llorca o la Caballero a Història, que crec que va aconseguir canalitzar les meves intuïcions ideològiques.

Què destacaria del Projecte Pedagògic de l'Escola?

A Garbí et sents molt acollit i identificat. La pertinença a un grup amb espais propis i professors que et coneixen és molt forta, tot i que també té un punt de tancament que a la vida real no es dóna.

I algun moment especial?

Els campaments a Capafonts, on fins i tot hi hem tornat per recordar aquells moments, o la formació en cant i música. Sempre comentem que es pot reconèixer algú de Garbí per la forma com pela una taronja. També diem que el color es porta a la cara i quan algú ens diu que és alumne de Garbí podem endevinar el seu color només mirant-lo.

Què diria als alumnes que vulguin estudiar arquitectura?

Han de tenir clar que ser arquitecte és molt més que construir edificis. Aquests estudis poden obrir les portes a moltes altres vies professionals, perquè aprens a escriure, pintar, organitzar, etc. És com dirigir una orquestra; si alguna cosa fem els arquitectes és gestionar la complexitat. La carrera és dura però apassionant i molt divertida.

Si algun dia li encarreguessin l'ampliació de l'Escola...

M'agradaria molt perquè Garbí és un organisme que creix i que pot ampliar-se perfectament. Seria molt maco pensar com aquesta escola pot créixer sobre si mateixa.